

„Toate s-au făcut noi” – Autor necunoscut

Fusesem rugat să vizitez un domn mai în vârstă, care, după toate aparențele, nu mai avea mult de trăit. Am urmat invitația cu plăcere.

Domnul J. îmi era străin mie personal. Deoarece starea sa era așa de îngrijorătoare, am avut pe inimă înainte de toate, să aflu dacă sufletul său era salvat, în caz că va fi chemat subit să plece. Dar era greu să-i adresez o întrebare referitor la aceasta. El avea de povestit atât de mult despre boala sa și înainte de toate și despre exploatarea moșiei sale, încât mult timp n-am putut să ajung la cuvânt. Când în sfârșit am reușit să aduc discuția la starea sufletului său și să-i spun câte ceva despre Isus, Mântuitorul păcătoșilor, dezamăgirea mea a fost mare când l-am auzit pe bolnav răspunzând indiferent, că el nu se îndoia că aceste lucruri sunt foarte bune pentru oamenii care le înțelegeau; dar el nu avea înțelegere pentru ele. Ori de câte ori auzise vorbindu-se despre ele, până acum totuși nu pricepuse nimic din ele; acestea erau prea înalte pentru el. Și cu acestea, el a început din nou să vorbească despre ferma sa, despre vacile sale și așa mai departe.

L-am părăsit trist pe bolnav. Ziua înnorată de noiembrie și copacii pleșuvi de afară mi se păreau mult mai puțin pustii decât casa din care tocmai venisem. La următoarea mea vizită, impresia n-a fost alta. Mereu eram întâmpinat politicos, chiar prietenos, am putut chiar să plasez câte un cuvânt serios despre starea pierdută a omului, dar vestea bună pe care o aveam de propovăduit n-a fost primită. În cele din urmă a trebuit să părăsesc zona pentru un timp mai îndelungat.

Aproximativ o jumătate de an mai târziu am primit o scrisoare de la domnul J., cu conținutul că precis mă va bucura să aud că el este mântuit. Am fost uimit de fermitatea veștii și deoarece tocmai eram pe cale să mă întorc în localitatea în care domicilia el, l-am vizitat imediat.

L-am găsit pe bătrânul domn bine și sănătos și o privire la fața lui strălucitoare mi-a confirmat, că trebuie să se fi petrecut cu el și o altă schimbare minunată.

„Domnul Însuși m-a luat în îngrijirea Sa”, a început el, „și mi-a vindecat atât trupul, cât și sufletul mi l-a făcut sănătos.”

În timp ce îl priveam fără vreun cuvânt și plin de uimire, el a continuat zâmbind: „Știți cât de prost eram pe când mă vizitați în toamna trecută. Pur și simplu n-am înțeles ce voiați să spuneți. Tot ce spuneți mi se părea mult prea înalt, ca eu să cred că aș putea să înțeleg vreodată. Numai de faptul că eram un sărman păcătos pierdut, de aceasta mi-am dat seama cu timpul și această situație mi-a dat multă bătaie de cap. Dar nu puteam face niciun pas mai departe.

„Atunci, într-o noapte, am avut un vis ciudat. Era ca și când tocmai m-aș fi trezit din somn. Totuși, în mod ciudat, nici nu mai eram aici. Vedeam camera, dar nu eram în ea; Totul era gol. Nici hambarele și grajdurile nu mai erau. Nimic, decât o sălbăticie pustie era de jur-împrejurul meu; dar lucrul cel mai ciudat era totuși, că eu însumi nu mai eram aici. «Oare totul, totul a dispărut?» mă întrebam. «Nu mai există nimic care să fi rămas?» În aceeași clipă am devenit conștient, cu o claritate ca a luminii soarelui însuși, că există Unul care nu poate să piară, pentru că El este nepieritor. Și mă simțeam ca și când Acest Unul umple cerul cu Persoana Sa minunată, numai El, nimeni altcineva.

«Eu am pierit, numai Hristos mai este aici!», mi-am zis. Acum înțelegeam eu dintr-odată ceea ce îmi fusese până atunci așa de neînțeles și ceea ce aveam nevoie așa de urgent. Mi-am dat seama că păcătosul nemernic, neputincios, ca cel care mă dusesem încă seara la culcare și care îmi dăduse deja atâta bătaie de cap, nu mai era aici. Dar în locul său era Hristos, Unicul, Cel desăvârșit, și Dumnezeu privea la El, nu la mine. Da – am înțeles aceasta cu bucurie triumfătoare – Dumnezeu

mă pusese complet la o parte. În schimb, Hristos stătea în locul meu înaintea lui Dumnezeu și Dumnezeu era satisfăcut. Bucuria mea la această descoperire era așa de mare, încât m-am trezit și am strigat tare: «Eu nu mai sunt aici, dar Hristos stă în locul meu înaintea lui Dumnezeu!»

„Atunci mi-a devenit limpede”, a continuat domnul J., „și de ce nu putusem niciodată să vă înțeleg. De câte ori vorbești pe atunci cu mine despre Hristos și despre mântuirea sufletului meu, eu mă gândeam: «Toate acestea sunt bune și frumoase, dar eu personal trebuie să fac ceva. Trebuie, cel puțin, să mă rog cum trebuie și să mă căiesc de păcatele mele.» Dar acum, Domnul mi-a arătat, că El nu numai că nu are nevoie de rugămintea mea și de faptele mele, ci trebuie și cu mine însumi să pună capăt. Doar sunt complet înlăturat! În moartea lui Hristos, care a murit pentru mine, Dumnezeu a pus acest capăt cu mine și în El, care a murit și a fost înviat pentru mine, acum sunt o creație nouă. «Cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.» Dar cât de simplu este totul, dacă îl înțelegi! Dumnezeu este satisfăcut, complet satisfăcut în El, Cel iubit, care a murit pentru păcătoși și a făcut totul, totul bine; iar eu nu am nimic altceva de făcut, decât să recunosc, crezând, că așa este. Mie nu-mi rămân decât mulțumirea și închinarea.”

Emoționat, bătrânul domn a tăcut.

„Ce bine a fost”, am spus eu, „că Domnul S-a îndurat de dumneavoastră și ați fost instruit chiar prin Duhul Său!”

„Da”, a confirmat el, „aș fi rămas până astăzi în ignoranța mea, dacă nu mi-ar fi venit El personal în ajutor. Dar nu, nu așa trebuie să spun”, s-a corectat el. „Vedeți, eu nu sunt în stare nici măcar să exprim corect. Mi-a venit în ajutor nu este cuvântul corect. Nu, El a făcut totul singur. Totul este lucrarea lui Dumnezeu. El m-a înlăturat de la fața Sa, pentru că eu nu aveam voie să am nici cea mai mică parte la lucrarea Sa. Apoi m-a făcut să și înțeleg nu numai că sunt nimic, ci și că nici nu am nimic. Am dat întotdeauna multă importanță fermei mele și adesea, când pășeam pe ogoare, îmi ziceam mândru: «Acestea sunt pământurile tale, acestea sunt vacile tale și așa mai departe.» Astăzi privesc totul cu alți ochi. Consider tot ce mi-a dat Dumnezeu ca pe un bun încredințat mie de El, de la administrarea căruia pot să fiu destituit în orice clipă. Dar la ce mi-ar putea folosi toate aceste lucruri în clipa în care trebuie să părăsesc pământul? N-ar avea nici cea mai mică valoare pentru mine. Dar Îl am pe Hristos și nimic altceva, decât pe Hristos. Ce gând prețios! El este al meu și eu sunt al Său pentru totdeauna!”

În realitate, era minunat să auzi asemenea cuvinte din gura unui om, care până de curând era complet insensibil pentru adevărurile mântuitoare divine. Prin instruirea nemijlocită a Duhului Sfânt, el înțelesese adevărul minunat, pe care mulți credincioși îl pricep abia treptat și pe care numai puțini îl realizează, adică adevărul, pe care Pavel îl exprimă prin cuvintele: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”.

Un muncitor agricol, pe care domnul J. îl cunoștea bine de mult, s-a exprimat curând după această convertire față de soția sa: „Domnul J. este o enigmă pentru mine. N-am găsit niciodată în viața mea doi oameni care erau așa de diferiți unul față de celălalt, ca domnul J. de acum față de cel de mai înainte. Când m-a văzut pe câmp, de curând, a venit spre mine imediat și atunci să fi auzit în ce fel vorbea cu mine despre lucrurile în care mai înainte precis n-a crezut. Acum mi se pare a nu mai avea interes pentru nimic altceva.”

Cu ocazia unei discuții pe care am avut-o într-o zi în legătură cu întrebarea despre cum ar trebui să se poarte un credincios pe pământ, domnul J. mi-a declarat: „Da, vedeți dumneavoastră, numai de aceea m-a mai lăsat Domnul aici, ca eu să fiu o mărturie pentru Hristos. De fapt, ce altceva ar valora această viață, dacă Îl cunoști? Și cât mă bucur că cel puțin câțiva acceptă vestea bună, pe care pot să le-o duc! Firește că mulți dintre cei care pe vremuri iubeau tovărășia mea, acum se țin temători departe de mine. Ei fac exact ca mine odinioară. Ei n-au inimă pentru aceste lucruri.”

Odată, când ne-am întreținut despre o prelegere care avea ca temă trecerea copiilor lui Israel prin Iordan, el a observat:

„Prelegerea a făcut și pe atunci impresie asupra mea, cu toate că nu înțelegeam sensul cuvintelor. Abia după ani am învățat să înțeleg adevărul prețios conținut în ea.”

Nerăbdător să aud ce va răspunde, l-am întrebat:

„Știți și pe care parte a Iordanului vă aflați acum?”

Cu o privire foarte mirată, că îi pot pune o asemenea întrebare, el a răspuns:

„Cum să nu știu aceasta? Oare nu apuc să văd în fiecare zi că mă aflu în țara unde curge lapte și miere?”

Cam patru luni mai târziu mi-a împărtășit că intenționează să facă o călătorie la rudele sale.

„Trebuie să-i vizitez pe toți”, a spus el; „n-am o altă ocazie să vorbesc cu ei despre Domnul și mă tem că toți se află încă în întunericul în care eu însumi am trăit așa de mult timp.”

Înainte să plece în călătorie, el a mai vizitat un vecin muribund, care era convertit de curând.

„La revedere!” a fost ultimul său cuvânt. „Nu peste mult timp ne vom revedea sus în slavă. Dumneavoastră mergeți înainte, dar eu vă voi urma în curând.”

Avea dreptate. S-a întors sănătos din călătoria sa, dar nu mult după aceea am primit vestea că este bolnav. Am mers imediat la el. Știa că nu se va face bine din nou, dar pe fața sa nu era nimic altceva decât bucurie triumfătoare.

„Închipuiți-vă”, a spus el, „ce înseamnă să pot să merg la El! În orice clipă pot să aștept acum să mă ia la El. Ce parte! Dacă mă mai doare ceva, este situația că nu mai pot să vorbesc suficient de tare, ca până la ultima mea suflare să le spun tuturor celor care vin la mine, ce este Domnul. Dar pot să-L laud și în curând Îi voi cânta în desăvârșire cântările mele de laudă. Nu simt nici durere, numai bucurie, bucurie!”

Câteva ore mai târziu, fericitul bolnav era deja afară din trup și acasă la Domnul, pe care Îl recunoscuse așa de târziu, dar apoi Îl iubise așa de profund.

Titlul original: „Alles ist neu geworden”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*